

KULTURA: Vokál klub na jihu Čech

Nejdřív nás vlak dovezl na naši první štaci. V Kulturním domě města Soběslavi měly zázemí hned čtyři pěvecké sbory, které večer 12. října 2018 čekal zdejší, už čtvrtý, Festival pěveckých sborů. Vokál klub zde vystoupil, opravdu kladně přijat, už před dvěma lety. To zázemí bylo velice příjemné, navíc se skvělými koláči!

Krátká zkouška a pak už mohlo vše začít. Nejde zde o recenzi, ale lze říci, že všichni nadšení amatéři zpívali s chutí, obdivuhodnou po týdnu, kdy jistě mnozí museli odvést výkon v práci. Ne pro slávu (o zisku nemluvě), ale pro radost posluchačů i vzájemnou!

Novita, to je pěvecký sbor přímo ze Soběslavi, tedy hostitelé. Zpěváci čerpali z pokladů národních písní – dá se říci z celého Československa, aby se tak přidali k oslavám tohoto roku. Širší repertoár si přivezl sbor, vlastně ze dvou sloučený, Pěslav-Ozvěna z Třeboně. Nejen místního recenzenta, ale i mne zaujala píseň, původně italská, Muzika, s trochu jiným textem, než známe od Karla Gotta. A nechyběly ani spirituály. České písně též nepřišly zkrátka. A pak, s trochou džezu, přistoupil ke klavíru Tomáš Pavlán, člen Vokál klubu. Nejdříve improvizoval, pak v Ježkových písních se přidali i diváci.

Africký spirituál Sia hanba uvedl na začátku, když už máme to výročí republiky, Projekt sbor. Toto seskupení působí v Českých Budějovicích. Mladá parta, přijela jí jen část, neměla příliš českého repertoáru, jen velmi krásná píseň Slavík to zachránila. Pobavil nás jejich velice vtipný dirigent s talentem moderátora. A nakonec, snad to mohl být i zlatý hřeb?, Vokál klub. Přijat přátelsky jako všechny ostatní sbory. Nešlo zde o soutěž. Jejich repertoár jistě mnozí posluchači znají, ale připomenu Jada či Jede sedlák do mlejna.

Na závěr, jak bývá u takových přehlídek běžné, nastoupily všechny sbory. A s čím jiným, když teď slavíme, než s hymnami – českou a slovenskou? Přidána ještě Hašlerova Písnička česká. Na koncertě byla připomenuta i sbírka Bílá pastelka, stejně jako na dvou dalších vystoupeních.

13. říjen už nás zastihl v Táboře, městě staroslavném, husitském, momentálně hlavně turistickém. Kromě ranní zkoušky byla i možnost si městem pochodit. Zajímavé tam jsou mnohé památky, na něž vlastně nebyl čas, někteří ale stihli Muzeum čokolády. Tu kdyby znali husité, na množství by nehleděli! Odpoledne pak Klokoty, velice známé poutní místo. Tam milý pan farář Můčka, který umožnil vstup do kostela i pejskovi. Vodicího jsme s sebou neměli, ale tenhle umělý, z Prahy zapůjčený, měl povoleno vybírat (už předem) na konto Bílé pastelky. Mezi jednotlivými písněmi do jeho útroh zvonivě, až příliš hlasitě, padaly mince.

V kostele Nanebevzetí Panny Marie bylo plno. Benefiční koncert krásně uvedla Kristýnka Voborská; představila všem, proč, kdo a kdy vystoupí. Nejdřív s hutným duchovním repertoárem, většinou v latině,, vystoupil v kraji známý pěvecký sbor Nokturno ze Sezimova Ústí. Po něm se ujal slova už zmíněný pan farář Můčka, promluvil velice civilně o smyslu lidského utrpení i o tom, kterak mu zlomený kotník pomohl se v životě zastavit, odpočinout si i mnohé promyslet.

O felix anima, Cantate Domino, Ó Bože, světlo naše, toť část repertoáru Vokál klubem

předvedeného jako vrchol koncertu. S drobnostmi z pouti a dobrou náladou jsme se pak přemístili na kávu do sídla tábořské SONS. To, co nám jeho pracovnice vyprávěly, by vydalo na další článek. Všichni jsme se představili, zavládla příjemná atmosféra, možná i základ některých osobních přátelství...?

Bylo to pravé turné! Dalšího dne vystoupil Vokál klub při nedělních bohoslužbách ve sboru Církve bratrské v Táboře. Repertoár opět většinou duchovní, přijetí překrásné včetně dobrého oběda a obětavé „taxi služby“ už ve směru nádraží v Táboře – domů. Ale ještě ne tak rychle! Musím se zmínit, že v onom sboru Církve bratrské se vyskytují i zrakově postižení a nacházejí zde dobré prostředí! Jeden z nich, Jirka Sálus ze SONS Tábor a Vokál klubu, měl možnost zájemcům povědět leccos praktického pro kontakt s nevidícími. I někteří další jsme se přidali! Už před tím slova zdejšího kazatele vedla posluchače k pomoci bližním, i postiženým.

Na všech vystoupeních samozřejmě, příprava téměř dělostřelecká, na Bílou pastelku! Píší to ve chvíli kdy se účastníci vzpamatovávají z náročného víkendu a vzpomínají, určitě v dobrém, na Kristýnku, Ivanku i Ivetku a Emilku ze SONS, neméně však na lid křesťanský i světský, z Tábora a okolí.

Eva Budzáková